26 Φεβρουαρίου 2024

Μεσογαίας Νικόλαος για νόμο περί “γάμου” ομοφυλόφιλων: “Η αμαρτία της παρά φύσιν ασέβειας είναι μεγάλη” – “Δεν θα σιωπήσουμε, ούτε θα εγκατα-λεί-ψουμε τον αγώ-να”

/ Γενικά Θέματα

Με εγκύκλιό του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαος αναφέρθηκε στην εισαγωγή του Τριωδίου και στον νόμο περί “γάμου” ομοφυλόφιλων ζευγαριών.

“Η αμαρτία της παρά φύσιν ασέβειας είναι μεγάλη. Δεν είναι όμως μόνον αμαρτία κάποιων λίγων ανθρώπων, αλλά είναι και αμαρτία μιάς ολό-κληρης κοινωνίας. Ούτε πάλι είναι αμαρτία του σήμερα, αλλά αμαρτία που κυοφορείται εδώ και χρόνια. Και το χειρότερο, αυτό συνέβη στη χώρα μας, μια χώρα με Ορθόδοξη ζωή και θαυμαστή ιστορία, γεμάτη από αγίους και σημεία θεϊκής παρου-σίας, με αξιοζήλευτη οικογενειακή παράδοση, μια χώρα πραγματικά ευλογημένη. Πως να το αντέξει κανείς αυτό; Πως να το συγχωρήσει; Και να σκεφθεί κανείς ότι άνθρωποι δικοί μας, που τους εμπι-στεύ-θηκε με την ψήφο τους ο λαός μας, που βαπτίσθηκαν στην κολυμβήθρα της Εκκλησίας μας, αυτοί περιφρόνησαν τη φωνή

της, ανήρεσαν το βάπτισμα με την ψήφο τους, αυτοί που εμφανίζονται στις εκκλησιές μας, που τιμήθη-καν από τον πιστό λαό και ευεργετή-θηκαν από την Εκκλησία μας πολλα-πλως και κατ' επανάληψιν, λέρωσαν τα χέρια τους με την ψήφο της ανευ-θυνό-τητας τους, λάσπω-σαν το κύρος τους. Και όχι μόνον. Τελικά, δεν ψήφισαν απλά τον νόμο• τον υποστήριξαν με πάθος, τον επέβαλαν με πείσμα, τον γιόρ-τασαν προκλητικά. Μόλυναν την τιμή τους, ασέβησαν οικτρά στην αποστολή τους", υπογράμμισε μεταξύ άλλων.

"*Να γνωρίζετε όμως ότι όλοι εμείς που φέρουμε το βάρος της πνευμα-τικής πατρότητος, δεν θα σιωπήσουμε, ούτε θα εγκατα-λεί-ψουμε τον αγώ-να, ούτε θα αρνηθούμε την ευθύνη μας. Θα συνεχί-ζουμε να ομολογούμε την αλήθεια και να δείχνουμε τον φωτεινό δρόμο. Αποστολή της Εκκλη-σίας είναι να αναδείξει και να διασώσει την ανθρώπινη αξία. Χρέος της πολιτείας είναι να προστατεύσει την αξιο-πρε-πεια. Όταν κλονίζεται η αξία, τότε παραλύει η αξιοπρέπεια, δεν υπάρ-χει. Γι' αυτό και προς τους πολιτι-κούς διαχειριστές της ζωής μας θα συνεχίσουμε να υψώνουμε φωνή: Μη τσα-κίζετε τον άνθρω-πο• σεβαστείτε την αξία του, είναι απροσμέτρητη. Τιμή-στε την οικογέ-νεια• είναι θεσμός ανεκτίμητος. Αγκαλιάστε θερα-πευ-τικά όσους έχουν προ-βλημα• αυτό χρειάζονται. Μη τους τσαλακώνετε παίζοντας νομοθε-τικά με τα παθο-λογικά δικαιώματά τους. Προστατεύστε την κοινωνία από τις αρρώ-στιες της*", τόνισε.

Παρακάτω ολόκληρη η εγκύκλιος:

«Ἐν ὄψει τοῦ Τριωδίου καὶ σχόλιο στὸν πρόσφατο νόμο
περὶ γάμου μεταξὺ ἀτόμων του ἰδίου φύλου»

Πρὸς

Τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς τῆς καθ᾽ ἡμᾶς ῾Ιερᾶς Μητροπόλεως

Προσφιλῆ τέκνα ἐν Κυρίῳ καὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί μας,

Ὁ Μητροπολίτης σας καὶ ὅλοι οἱ ἐφημέριοι καὶ κληρικοὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας σᾶς εὐχόμαστε καλὸ καὶ εὐλογημένο Τρι-ώδιο, τὸ ὁποῖο χαρακτηρί-ζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας ὡς «Πύλη τῆς Μετανοίας», ἐνῶ ἡ Μεγά-λη Τεσσαρακοστὴ ἀποκαλεῖται «Ὁδὸς Με-τα-νοίας». Σήμερα ξεκι-νοῦμε μία πορεία μετανοίας καὶ πνευμα-τικῶν ἀγώνων. Ἡ μετάνοια κατέ-χει κεντρικὴ θέση στὴ ζωή μας ὡς πιστῶν, ἰδιαίτερα ὅμως βρίσκεται στὸ ἐπί-κε-ντρο αὐτῆς τῆς περιόδου, μάλιστα φέτος ποὺ τὸ ξεκίνημά της συνδυ-άζεται μὲ τὰ γνω-στὰ πρωτοφανῆ γεγο-νότα ποὺ ἔχουν προξενήσει ἐντά-σεις, μεγά-λη ἀπογοή-τευση, πικρία καὶ βαθειὰ θλίψη στὶς

καρδιές μας. Ἡ ἀφροσύνη, ὁ παραλογι-σμός, ἡ ἁμαρτία, ἡ ἠθικὴ ἐκτροπὴ στὸ ἀποκορύ-φωμά τους. Ὅλα αὐτὰ καὶ μὲ τὸν νόμο. Στὴν πατρίδα μας. Ποιός θὰ τὸ φανταζότανε αὐτό;

Μὲ μεγάλη ἀπορία, ὄχι ὅμως καὶ μὲ ἰδιαίτερη ἔκπληξη, γίναμε μάρ-τυρες προσφάτως μιᾶς ἀκατα-νόητης προσπάθειας μεθοδευμένης ψήφι-σης ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ κοινοβούλιο, μάλιστα μὲ τὴ σύμπραξη τελι-κῶς πέντε κομμάτων, τοῦ γάμου ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου καὶ τῆς συναφοῦς μὲ αὐτὸν δυνατότητος ἀποκτήσεως τέκνων, κάτι ποὺ προσ-βάλλει καίρια καὶ τὸν θεσμὸ τῆς οἰκο-γένειας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια τὴν ἀξία καὶ ἀξιοπρέπεια, τὴν ἱερότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔτσι φτάσαμε στὴ νομοθετικὴ ἐξίσωση τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογένειας μὲ νέες μορφὲς συμβίωσης, ποὺ ἀντιβαί-νουν παντελῶς στοὺς φυσικοὺς ὅρους καὶ τοὺς ψυχοκοινωνικοὺς νό-μους καὶ ἀσεβοῦν στὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, μὲ ἔωλα ἐπιχει-ρήματα ἠθικοῦ ἐπικαλύμματος ὑποστήριξης τῶν δικαιωμάτων τῶν προ-ϊό-ντων αὐτῶν, δηλαδὴ τῶν δύστυχων παιδιῶν.

Εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβει κανεὶς τὸν λόγο ποὺ ὁδήγησε σὲ αὐτὴν τὴν ἀπόφαση τῆς Κυβερνήσεως, τὴ λογικὴ ποὺ δικαιολόγησε τὴν πιεστικό-τητα μὲ τὴν ὁποία ἄσκησε τὴν πολιτική της καὶ τὴ σπουδὴ καὶ ἐμμονή της παρὰ τὶς ἔντονες ἀντιδράσεις καὶ στελεχῶν της καὶ ποικίλων φορέων, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ποιός ὁ λόγος γιὰ ἕναν τέτοιο νόμο; ποιά ἡ ἀνάγκη; πόσους ἀφορᾶ ἄμεσα; πόσες τελικὰ εἶναι αὐτὲς οἱ περιπτώσεις ποὺ χρή-ζουν νομοθετικὴ θερα-πεία; Γιατί αὐτὲς οἱ μεθοδεύσεις; Γιατί νὰ προ-κληθεῖ τόσος διχασμὸς καὶ ἀνα-στάτωση στὴν κοινωνία; Πῶς εἶναι δυνατὸν ἕνα νομοσχέδιο ποὺ ἀφο-ρᾶ τὴν οἰκογένεια καὶ τὴν ἠθική, ποὺ ἀνατρέπει ἱστορικὲς ἀξιακὲς σταθερές, μάλιστα μέσα σὲ περίοδο τρομακτικῆς δημο-γραφικῆς κρί-σης, νὰ ψηφίζεται μὲ προκλητὴ βου-λευτικὴ ἀποχὴ τοῦ κυβερ-νῶντος κόμματος καὶ προκλητικὲς συνειδη-σιακὲς πιέσεις;

Τὸ νομοσχέδιο ὅμως δυστυχῶς ψηφίσθηκε! Ἀπέναντί μας ἔχουμε πλέον ἕναν ἀπαράδεκτο νόμο καὶ μιὰ τραγικὴ πραγματικό-τητα ποὺ περι-γράφεται ἀπὸ μιὰ ἀλληλουχία ἐπερχομένων προβλη-μάτων.

Πρῶτο πρόβλη-μα τὰ δύστυχα παιδιὰ ποὺ θὰ υἱοθετοῦνται κατὰ παραγγελίαν καὶ θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ μεγα-λώσουν μέσα σὲ περι-βάλλον ἐντελῶς ἀντίθετο μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους, τὶς εὐαγγελικὲς ἐπιταγὲς καὶ τὶς ἠθικὲς προϋποθέσεις. Τὸ πρόβλημά τους δὲν εἶναι ὅτι δὲν θὰ ἔχουν πατέρα ἢ μητέρα, ἀλλὰ ὅτι θὰ ἔχουν ἀντὶ γιὰ μητέρα πατέρα ἢ ἀντί γιὰ πατέρα μητέρα. Ἡ σύχγυση εἶναι προφανής. Ἡ ὁμοφυλοφιλικὴ ψευτο-οικογένεια προξενεῖ καὶ στέρηση καὶ σύγχυση στὶς παιδικὲς ψυχές. Τὸ πρόβλημα αὐτῶν τῶν παιδιῶν εἶναι μεγα-λύτερο ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ ὅταν καὶ ἂν ὀρφανεύσουν.

Δεύτερο πρόβλημα, ὅλα τὰ παιδιά μας ποὺ ἐφ’ ἐξῆς, ἀπὸ τὴν τρυφε-ρή τους κιόλας ἡλικία θὰ ἐκτίθενται καὶ θὰ ἐθίζονται σὲ εἰκόνες ἀφύσικης πραγματικότητας. Θὰ μπερδεύονται ἀπὸ αὐτὰ ποὺ θὰ βλέ-πουν καὶ θὰ ἀκοῦν καθημερινά. Σὲ λίγο κανεὶς δὲν θὰ μπορεῖ νὰ ξεχωρίσει στὸ μυαλό τους τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμα καὶ τὸ ἠθικὸ ἀπὸ τὸ ἀνήθικο. Μιὰ κοινωνία πρωτοφανοῦς σύγχυσης ταυτότητας ξεπροβάλλει ἐφιαλτικά.

Ὑπάρχει καὶ ἕνα τρίτο• ὁ γάμος, ὅπως ψηφίστηκε, ὑποβαθμίζει τὴν οἰκογένεια καὶ καταρ-ρακώνει τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁμορφιὰ καὶ ἱερότητά του. Σκοπὸς τοῦ γάμου εἶναι νὰ ἑνώσει τοὺς δύο, τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα. Ὁ γάμος τῶν ὁμφυλόφιλων ζευ-γαριῶν διχάζει ἀμφοτέρους. Ὅταν οἱ ἐπιθυμίες τῆς ψυχῆς δὲν ἐναρ-μονίζονται μὲ τὸ σῶμα, τὴ βιολογία καὶ τὴ φύση, ὁ ἄνθρωπος εἶναι διχασμένος. Ὅταν δύο διχασμένοι συμβιώ-νουν καὶ ἀναπαράγονται, τότε πολλαπλασιάζεται ὁ διχασμός τους. Ὅταν νομιμοποιεῖται καὶ θεσμοθετεῖται ἀδιάντροπα μιὰ καταστρο-φικὴ ἁμαρτία γιὰ ὅσους τὴν διαπράττουν, μεταδίδεται καλπάζοντας καὶ διασπείρεται ἀνεξέ-λεγ-κτα ἀνάμεσα καὶ στοὺς ἀνυποψίαστους. Ἐκεῖ ὁδηγοῦν τὸν ἄνθρω-πο οἱ νέες ἀντιλήψεις. Ἐκεῖ καταντοῦν τὴν κοινωνία. Σὲ αὐτὸν τὸν γκρεμὸ μᾶς ἔσπρωξαν οἱ κυβερνητικοὶ προστάτες μας.

Ὅλοι μιλοῦν γιὰ τὴν κλιματικὴ ἀλλαγὴ καὶ τὴν ἀπειλὴ τῆς οἰκολο-γικῆς καταστροφῆς, στὴν ὁποία ὁδηγηθήκαμε βιάζοντας ἀλό-γιστα τὴ φύση. Ἡ φύση ὅμως βιάζεται καὶ ὅταν εἰσάγονται στὴ ζωή μας διαφυ-λικὲς πρακτικὲς ποὺ ἀγνοεῖ ἡ φυσιολογικὴ τάξη, ὅταν μιλᾶμε γιὰ πολλὰ φύλα πέραν τῶν δύο, αὐτῶν τοῦ ἄνδρα καὶ τῆς γυναίκας, ὅταν ἡ γυναῖκα καταντάει μηχανὴ παραγωγῆς καὶ προσ-βάλ-λεται ἡ μητρότητα, ὅταν ἡ θηλυκότητα θυσιάζεται στὸν βωμὸ τῆς σεξουαλικότητας, ὅταν ἀλλοιώ-νεται ἡ ἀνθρώπινη ταυτότητα.

Ἡ ἀπειλὴ κατὰ τῆς ἀνθρώπινης ὀντολογίας ἀποτελεῖ κίνδυνο μεγα-λύτερο ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν κλιματικὴ ἀλλαγή. Τὸ ἕνα κατά-στρέφει τὸ περιβάλλον, τὸ ἄλλο βιάζει καὶ καταβροχθίζει τὸν ἄνθρω-πο, τὸν εὐτε-λίζει, τοῦ συντρίβει τὴν ἀξία, τὸν τελειώνει. Δυστυχῶς!

Ἡ ἁμαρτία τῆς παρὰ φύσιν ἀσέβειας εἶναι μεγάλη. Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ἁμαρτία κάποιων λίγων ἀνθρώπων, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἁμαρτία μιᾶς ὁλό-κληρης κοινωνίας. Οὔτε πάλι εἶναι ἁμαρτία τοῦ σήμερα, ἀλλὰ ἁμαρτία ποὺ κυοφορεῖται ἐδῶ καὶ χρόνια. Καὶ τὸ χειρότερο, αὐτὸ συνέβη στὴ χώρα μας, μιὰ χώρα μὲ Ὀρθόδοξη ζωὴ καὶ θαυμαστὴ ἱστορία, γεμάτη ἀπὸ ἁγίους καὶ σημεῖα θεϊκῆς παρου-σίας, μὲ ἀξιοζήλευτη οἰκογενειακὴ παράδοση, μιὰ χώρα πραγματικὰ εὐλογημένη. Πῶς νὰ τὸ ἀντέξει κανεὶς αὐτό; Πῶς νὰ τὸ συγχωρήσει;

Καὶ νὰ σκεφθεῖ κανεὶς ὅτι ἄνθρωποι δικοί μας, ποὺ τοὺς ἐμπι-στεύ-θηκε μὲ τὴν ψῆφο τους ὁ λαός μας, ποὺ βαπτίσθηκαν στὴν κολυμβήθρα τῆς Ἐκκλησίας μας, αὐτοὶ περιφρόνησαν τὴ φωνή της, ἀνήρεσαν τὸ βάπτισμα μὲ τὴν ψῆφο τους, αὐτοὶ ποὺ ἐμφανίζονται στὶς ἐκκλησιές μας, ποὺ τιμήθη-καν ἀπὸ τὸν πιστὸ λαὸ καὶ εὐεργετή-θηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας πολλα-πλῶς καὶ κατ’ ἐπανάληψιν, λέρωσαν τὰ χέρια τους μὲ τὴν ψῆφο τῆς ἀνευ-θυνό-τητας τους, λάσπω-σαν τὸ κῦρος τους. Καὶ ὄχι μόνον. Τελικά, δὲν ψήφισαν ἁπλὰ τὸν νόμο• τὸν ὑποστήριξαν μὲ πάθος, τὸν ἐπέβαλαν μὲ πεῖσμα, τὸν γιόρ-τασαν προκλητικά. Μόλυναν τὴν τιμή τους, ἀσέβησαν οἰκτρὰ στὴν ἀποστολή τους.

Ἀντὶ νὰ σηκώσουν στοὺς ὤμους τους τὸ δράμα τοῦ λαοῦ καὶ τὴν εὐθύνη τῆς ἱστορίας, αὐτοὶ μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν πρώτη πολίτη τῆς χώρας μας πανηγύριζαν ἀσεβῶς καὶ προκλητικῶς σὲ δυσώνυμα κέντρα γιὰ τὴ δῆθεν νίκη τους. Αὐτὸ ἀποτελεῖ μεγαλύτερη ἁμαρτία καὶ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ποὺ ὅλως ἀσυνέτως ψήφισαν. Τὸ πρόβλημα πλέον δὲν εἶναι κάποια ἄτομα ποὺ μὲ τὴ συνδρομὴ τῆς πολιτείας ταλαιπωροῦνται διότι δὲν τὰ βρῆκαν μὲ τὴ φύση τους, ἀλλὰ αὐτοὶ ποὺ ὁδηγοῦν τὸ μέλλον μας στὴν καταστροφὴ καὶ τὰ παιδιὰ στὴ σύγχυση καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τὰ βροῦν μὲ τὴν ἠθικὴ καὶ τὴ λογική, μὲ τὴν εὐθύνη καὶ τὴ συνείδησή τους.

Καὶ κάτι ἀκόμη• Ἂν ἐξαιρέσει κανεὶς αὐτοὺς ποὺ βγῆκαν μὲ τὸ λάβαρο τοῦ αἴσχους καὶ πανη-γύριζαν γιὰ τὴν ὑπερψήφιση τοῦ νόμου, δὲν εἶναι λίγοι καὶ αὐτοὶ ποὺ ἀναγκάσθηκαν νὰ ψηφίσουν, ἀφοῦ ὑπέ-στησαν πολιτικὸ βιασμὸ καὶ ἀνελέητο ἐκβιασμό. Οἱ πρῶτοι ἐγκλη-ματοῦν, οἱ δεύ-τεροι εἶναι θύματα. Μπορεῖ ἴσως γι’ αὐτὸν τὸν λόγο νὰ ἔχουν ἐλαφρυντικά, διερωτώμεθα ὅμως ἂν ἀξί-ζουν πλέον νὰ σηκώ-νουν τὸ βάρος τοῦ ὑπεύ-θυνου ἐκπροσώπου τοῦ λαοῦ στὴ Βουλὴ καὶ κατὰ πόσον ἡ ἀγνόηση τῆς κραυγῆς τῆς Ἐκκλησίας διαταράσσει τὴ σχέση τους μαζί της.

Ἀγαπητά μας τέκνα καὶ ἀδελφοί,

Τὸ κακό, ἡ ἀπόλυτη ἐκτροπή, ἡ ἁμαρτία ἤδη ἐπικρατοῦν στὶς κοινω-νίες μας καὶ πλέον ροκανίζουν ἀκόμη καὶ τὸ ὑπαρκτικὸ μέλλον μας. Αὐτὸ ποὺ ἔγινε πρὶν δέκα μέρες εἶναι ὅ,τι χειρότερο στὴ σύγ-χρονη ἱστορία. Καὶ οἱ συνέπειές του ἀνυπολόγιστες. Ἡ κοινωνία μας ἀλλάζει. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ταυ-τότητά της. Εἶναι σὰν νὰ βιώνουμε πάλι τὴν πτώση, σὰν νὰ θρηνοῦμε ὅπως ὁ Ἀδὰμ ἔξωθεν τοῦ Παραδείσου. «Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου».

Νὰ γνωρίζετε ὅμως ὅτι ὅλοι ἐμεῖς ποὺ φέρουμε τὸ βάρος τῆς πνευμα-τικῆς πατρότητος, δὲν θὰ σιωπήσουμε, οὔτε θὰ ἐγκατα-λεί-ψουμε τὸν ἀγῶ-να, οὔτε θὰ ἀρνηθοῦμε τὴν εὐθύνη μας. Θὰ συνεχί-ζουμε νὰ ὁμολογοῦμε τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ δείχνουμε τὸν φωτεινὸ δρόμο. Ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλη-σίας εἶναι νὰ ἀναδείξει καὶ νὰ διασώσει τὴν ἀνθρώπινη ἀξία. Χρέος τῆς πολιτείας εἶναι νὰ προστατεύσει τὴν ἀξιο-πρέ-πεια. Ὅταν κλονίζεται ἡ ἀξία, τότε παραλύει ἡ ἀξιοπρέπεια, δὲν ὑπάρ-χει. Γι’ αὐτὸ καὶ πρὸς τοὺς πολιτι-κοὺς διαχειριστὲς τῆς ζωῆς μας θὰ συνεχίσουμε νὰ ὑψώνουμε φωνή: Μὴ τσα-κίζετε τὸν ἄνθρω-πο• σεβαστεῖτε τὴν ἀξία του, εἶναι ἀπροσμέτρητη. Τιμῆ-στε τὴν οἰκογέ-νεια• εἶναι θεσμὸς ἀνεκτίμητος. Ἀγκαλιάστε θερα-πευ-τικὰ ὅσους ἔχουν πρό-βλημα• αὐτὸ χρειάζονται. Μὴ τοὺς τσαλακώνετε παίζοντας νομοθε-τικὰ μὲ τὰ παθο-λογικὰ δικαιώματά τους. Προστατεῦστε τὴν κοινωνία ἀπὸ τὶς ἀρρώ-στιες της.

Ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἐμεῖς, ἀγαπητά μας τέκνα καὶ ἀδελφοί, ἂς κρα-τή-σουμε τὸν αὐτοσεβασμό μας, τὴ χαρά μας ποὺ γεννη-θήκαμε ἄνθρωποι. Δὲν εἴμαστε σεξουαλικὰ ὑποκείμενα· εἴμαστε ἄνδρες καὶ γυναῖκες, εὐλο-γημένοι μὲ τὴν τιμὴ καὶ περικοσμημένοι μὲ τὴ δόξα τοῦ φύλου, δηλαδή οἱ ἄνδρες μὲ πραγματικὴ ἀνδροπρέπεια καὶ οἱ γυναῖκες μὲ γνήσια θηλυ-κότητα καὶ χάρη. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς χάρισε τὴν πνοή Του σὲ «ἄρσεν καὶ θῆλυ». Σὲ τέτοιους τὴν ἐμπι-στεύθηκε, σὲ τέτοιους χάραξε τὴν εἰκόνα Του. Ὄχι σὲ κάτι ἄλλο. Αὐτὸ διδάσκει ἡ σοφὴ Ἐκκλησία μας. Ἂς ἀνανεώ-σουμε ὅλοι μας τὸν σύνδεσμο μαζί της, ἂς τὸν ἐξυγιάνουμε καὶ ἂς τὸν κάνουμε στενότερο καὶ δυνατότερο. Μόνον ἔτσι θὰ ἀντέξουμε τὴν καται-γίδα τῶν ἀλλεπάλλη-λων ἐκτροπῶν καὶ τὸν βομβαρδι-σμὸ τοῦ ἀνήθι-κου παρα-λογισμοῦ τῆς ἀπροκάλυπτης ἀσέβειας. Οἱ κρίσεις δοκιμάζουν μὲν τὴν πίστη, ἀλλὰ καὶ γεννοῦν ἁγίους.

Τὸ Τριῴδιο ἀρχίζει. Εὐκαιρία νὰ ἀφυπνισθοῦμε ὅλοι. Καιρὸς νὰ «ἀνορθώσουμε τὰ παραλελυμένα γόνατα» καὶ νὰ ξαναχαράξουμε ὀρθὴ τροχιὰ στὴ ζωή μας. Ἀνάγκη γενικευμένης μετανοίας. Ὡς Ἐκκλησία ἐν σώματι νὰ μετανοήσουμε. Ἡ μετάνοια δὲν εἶναι γιὰ κάποιους ἄλλους• εἶναι γιὰ μᾶς, γιὰ ὅλους μας. Ὅπως ἡ Χαναναία ζήτησε ἡ ἴδια γιὰ τὸν ἑαυτό της τὸ ἔλεος ἀπὸ τὸν Κύριο, προκειμένου νὰ

θεραπευθεῖ ἡ δαιμονισμένη κόρη της, ἔτσι κι ἐμεῖς καλού-μεθα νὰ κλίνουμε γόνυ μετανοίας, ἄσχετα μὲ τὸ τὶ θὰ κάνουν οἱ ἔνοχοι τοῦ ἐγκλήματος, γιὰ νὰ κρατηθεῖ ἡ κοινωνία μας στὰ πόδια της. Ἀλλά, γιατὶ ὄχι, γιὰ νὰ τὸ καταλάβουν καὶ οἱ ἴδιοι καὶ νὰ ἐπι-στρέψουν. Καλού-μεθα νὰ μετανοήσουμε γιὰ τὴ συλλογικὴ ἁμαρτία ὅπως οἱ τρεῖς παῖδες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐκεῖνοι στὴν «κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην» δοξολογοῦντες, κι ἐμεῖς στὸ καμίνι τῆς σύγχρονης γενικευμέ-νης ἀποστα-σίας γρηγοροῦντες.

Ἂς τιμήσουμε μαζὶ μὲ τὸ δῶρο τῆς ἀνθρώπινης φύσης μας, τὶς οἰκο-γένειές μας, ἂς κρατήσουμε ζωντανὴ τὴν πίστη μας, ἂς ἐντεί-νουμε τὶς προσπάθειές μας στὸν ἀγῶνα τοῦ ἁγιασμοῦ μας καὶ ἂς ὑψώσουμε ἱκετη-ρίους χεῖρας πρὸς τὸν δωρεο-δότη ἐλεή-μονα Κύριο: «Φεῖσαι ἡμῶν, Κύριε, μὴ μνησθῇς τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἀλλὰ σῶσον ἡμᾶς διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον».

Προσφιλῆ τέκνα καὶ ἀδελφοί μας,

«Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε (Α΄ Κορ. ιστ΄ 13),

καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἔσται μεθ᾽ ὑμῶν» (Β΄ Κορ. ιγ΄ 11)

Μετ’εὐχῶν καὶ πολλῆς τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης,
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Καὶ ἅπαντες οἱ ἐφημέριοι τῆς καθ’ ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

ope.gr